

Saaledes som Forholdet nu er, er det jo angivet i selve Børnepligtsloven, hvorledes Sessjonerne skulle sammensættes. Vil man altsaa have en væsentlig Forandring deri, maa det jo ske ved Lov. Derimod er der jo andre Foranstaltninger, som kunne træffes af administrativt Bei, men om hvilke det gjælder, at der maatte fra Krigsministeriets Side vises Imødekommen, efter som det ikke staar i Justitsministeriets Magt i saa Henseende at gjøre Noget, og det er da navnlig at drage Omhu for, at der ikke vælges saameget mellem de Officerer, som sendes til Sessjonerne. I saa Henseende har Justitsministeriet ikke nogen Forandring at stille til Krigsministeriet anden end den, at det sender disse 2 Kapitainer, men hvem det vil sende, er Noget, som slet ikke kommer Justitsministeriet ved, men som ganske beror paa Krigsministeriet selv. Det er muligt, hvis Krigsministeriet vil gaa over til den Præcis, saavidt muligt at bruge de samme Folk hvert Aar og lade dem stikke saaledes, at de, naar de have været i een Kreds det ene Aar, kom i en anden Kreds det næste Aar o. s. v., at det vilde bidrage Noget til, at der fandt en større Enkæthed Sted i Bedømmelsen. Men som sagt, denne Foranstaltning, som kan iværksettes af administrativt Bei og ikke kræver nogen Lovforandring, ligger forsaavidt ganske i Krigsministeriets Haand, som det er Krigsministeriet, der udpeger de Officerer, som skulle gjøre Tjeneste ved Sessjonerne. Hvad angaar at indrette Kommissioner, som skulle reise om og inspicere Sessjonerne, vil det vel ogsaa mulig kunne gjøres af administrativt Bei, forudsat, at disse Kommissioner ikke havde nogen anden Opgave end den at inspicere og blot se til, for derefter at fremkomme med deres Indberetninger. Men det maa jo ikke glemmes, at en saadan Foranstaltning vilde komme til at koste endel; thi selv om man vilde tænke sig, at man til disse Kommissioner, navnlig naar de skulle sammensættes af flere Medlemmer, kunde kommandere Folk, som ikke fik noget Bederlag, maatte deres Rejseomkostninger dog dækkes og Diæter udredes, hvorledes man end vilde høre sig ad. Hvad disse Kommissioners Sammenfætning angaar, vil jeg sige, at de maatte vel væsentlig sammensættes af Officerer og Militærlæger. For Justitsministeriets Vedkommende er der ingen egentlig Grund til at ønske at sætte Nogen ind i disse Kommissioner, og jeg vil sige, at saaledes som Forholdene nu ere ordnede og Personalforholdene ere, har Justitsministeriet egentlig slet Ingen, som man kan raade over til en saadan Brug. I den Henseende er jo Personalet bragt ned til et saadant Minimum, at jeg gjerne kan sige, at, naar man ikke vil tage ganske unge Mennesker, Assistenten eller saa, hvad dog ikke kan være Meningen, kan ingen af de Embedsmænd, som indtage højere Pladser i Ministeriet, undværes til en saadan Brug. Men det er jo, som sagt, en For-

anstaltning, der vil medføre nogen Pengesudgift, og hvis Iverksættelse maatte forudsætte Villighed fra Repræsentationens Side til dertil at bevilge de fornødne Midler. Hvad angaar selve Reglementerne for Bedømmelsen af de Børnepligtiges Tjenestedygtighed, gjælder den samme Bemærkning, som jeg tillod mig at gjøre før, nemlig, at, skjøndt disse Reglementer emanere gennem Justitsministeriet, skyldes deres Indhold, som naturligt er, Krigsministeriet, idet det ikke kan nytte, at Justitsministeriet stiller sig paa anden Maade end at følge de Forordninger, som de militære Autoriteter fremkomme med. Vilde man forsøge paa der at gaa andre Veie og emancipere sig, vilde det formentlig kun have til Følge, at disse Kassationer ved Afdelingerne, som den ærede Forespørger talte om, vilde blive endnu hyppigere, end de ere. Foresten skal jeg saavel med Hensyn til Regulativerne som med Hensyn til Kassationer ved Afdelingerne gjøre en Bemærkning ved de statistiske Oplysninger, som den ærede Forespørger fremkom med, og det er den, at vel er der den tilsyneladende Besynderlighed, at uagtet Forordningerne ved Sessjonerne ere stærkede, og som Følge deraf Antallet af Kassationer paa selve Sessjonerne er taget meget til, er der dog ogsaa en Stigning i Kassationer ved Afdelingerne; men med Hensyn til dette besynderlige Fænomen skal jeg dog bemærke, at det forekommer idetmindste mig, at det nærmest kan søges sin Forklaring deri, at denne Tendens til Strængighed i Bedømmelsen har ogsaa indsnæget sig ved Afdelingerne. Det større Antal Kassationer ved Afdelingerne maa naturligvis, mener jeg, tilskrives den Omstændighed, at man ogsaa ved Afdelingerne er bleven mere kræsen. Ellers formaar jeg ikke at indse, hvad Grunden skulde være; thi at antage, at Sessionsbehandlingen skulde være bleven saa sjustet og efterladende i de senere Aar i Modsætning til tidligere Tid, at den skulde lade saa meget tilbage at ønske nu imod før, synes jeg dog er meget lidet sandsynligt. Hvad angaar, det, at et saa stort Antal bliver „anset“, som den ærede Taler ligeledes berørte, har det sin Grund, som jeg ogsaa tror at have bemærket, deri, at et stort Antal Personer ikke har det Brystmaal og den Hvide, man nu har fundet det rigtigt at foreskrive, og som naturligvis ligeledes hører til de Forhold, som Krigsministeriet maa være raadig over. Grunden til, at man er kommen ind paa den Bei at „anse“ disse Folk, som ikke have det fornødne Brystmaal og Hvidemaal, er den, at man mener, at Befolkningen her i Danmark udvikles saa sent, at der er et stort Antal Mennesker, som ved den Alder, hvori de komme til Sessjonerne første Gang, endnu ikke ere fuldt udviklede, saaledes at de i Løbet af et Aar eller to vilde tage saameget til i Hvide og Brystmaal, som der forlanges. Endnu har jo denne meget regulative Bestemmelse i den Henseende ikke virket saalænge, at man